

Cha Tôi.

Khoa Trần

Vợ sinh. Tôi đón cha lên thành phố. Nếu nói là đón mẹ lên thì thích hợp với hoàn cảnh hơn. Nhưng mẹ tôi đã xa cõi đời từ lúc tôi lọt lòng. Sự ra đi của mẹ, trong thâm tâm tôi vẫn luôn là một sự đánh đổi quá nghiệt cùng của tạo hóa, mà nỗi đau đón còn dành lại một vị đắng ở đầu môi. Và người ở lại phải sống tốt cho cả hai phần đời. Tôi đã cố thật nhiều cố gắng.

Cha tôi, người đàn ông lam lũ. Cha gầy, gầy lắm, mà không phải chỉ gầy do sức khỏe, mà thời gian đã ngấm dần trong từng thớ thịt cha, già cỗi và yếu ớt. Người đàn ông cô độc ngàn ấy tháng năm của tôi. Bao nhiêu lần ôm cha ngủ. Từ bé, lúc lớn lên đi xa trở về, hay khi tôi đi làm có tiền thường gọi điện cho ông: "*Cha, lên thành phố với con, con lo được mà*". Ông hỏi dò "*Có thiệt không đó, cu con? Không để tiền của gái há?*" Rồi ông cười khà khà. Hôm sau đã có mặt ở nhà tôi. Mang nào gà, nào vịt, nào trái cây. Và không quên mang theo một cốc rượu để cha con nhâm nhi. Nhưng sao lần này, nằm cạnh ông, nhìn ông ngủ, tôi... tôi không diễn tả nỗi cảm xúc của mình. Nước mắt ở đâu cứ như nước sôi đang đun trào, cứ thế đẩy vung mà ra. Chắc vì tôi mới được làm cha, chắc lẽ thế.

Tôi lấy vợ rất muộn. Vợ là người thành phố, con nhà danh giá. Nhưng với nỗ lực và cố gắng của mình, tôi độc lập về kinh tế, không phải dựa bóng nhà vợ. Khi mọi người quây quần quanh thằng Mỏ (con trai yêu quý của tôi), nhìn nó kháu khỉnh đáng yêu quá. Nhà vợ rất đông người tới. Ai cũng đòi được bế thằng Mỏ nựng nịu. Bà ngoại thằng Mỏ (là người rất khó tính) nói "*Ông Nội bế cháu đích tôn một chút này*".

Cha đưa tay ra định bế thì bà ngoại khựng lại. "*Trời ơi, tay ông nội sao thế, thế thì hồng da của cháu mất....*".

Bà ngoại giữ thằng Mỏ lại trong lòng, vừa nói vừa nhìn bàn tay cha tôi dò xét.

"*Ờ...vâng, tôi lỡ...để tôi...đi rửa..*". Cha tôi áp úng rồi đi ra nhà sau để rửa tay.

"*À, chắc ông mới làm than đó má*". Tôi nói đỡ, rồi theo cha ra sau.

Mọi người lại xúm lại đòi bế thằng Mỏ. Cha tôi rửa tay, và đúng là ông làm than thật. Tức là ông phơi mớ than củi mang từ quê lên để cho vợ tôi nằm hong, khỏi nhức mỗi đầu lưng sau này. Nhưng ông làm xong từ sáng sớm rồi kia mà, lẽ nào cha tôi đã già nên lảm cẩm rồi, chẳng còn nhớ mà rửa tay nữa. Cha ơi...

Thấy ông đứng cặm cụi rửa tay, khó nhọc. Tôi tiến lại "*Cha, để con rửa cho cha*".

"*Thôi đi cu con, hồi bé cha rửa tay rửa chân cho mày, giờ học đời à, nhưng chưa đến lúc đâu....*".

"*Đưa con coi nào*", tôi giằng lấy tay ông. Trời ơi, hai bàn tay ông chai sần, những lớp da bị tróc mề, nham nhở đỏ lừ.

"*Cha bị sao thế, cha đừng rửa bằng xà bông nữa*"... Tôi nói.

"*Ờ, hồi trước, hồi trẻ ấy, cha mày đi xây, bị xi ăn, bị dị ứng. Hôm qua tao thấy trước sân nhà mày có chỗ bị hồng, tao hòa ít xi gắn lại. Ai ngờ lâu thế mà nó cũng bị lại...*".

Ông nói rồi lững thững đi vào. Vừa đi vừa chùi chùi hai bàn tay vào áo, cái dáng còng còng như oằn trĩu bởi yêu thương. Cha bước đi không còn vững nữa rồi, năm tháng ơi...

Là trưởng phòng kinh doanh một công ty, tôi đi tối ngày, tranh thủ chạy về lúc trưa, lúc tối muộn. Nên cha làm gì, mọi người làm gì tôi cũng không rõ hết. Nhà tôi ở ngoại ô. Có một khoảng sân nhỏ, trồng một ít cây cối. Trong những tháng ngày này, được làm cha, được sống trong cảnh gia đình sum vầy thế này. Tôi ngỡ cuộc đời như một giấc mơ. Hay đúng hơn là cuộc đời ai rồi cũng đến lúc sống đúng như một giấc mơ, khi đã cố gắng thật nhiều.

Từ chuyện bàn tay, mà cha chưa bế cháu Mỏ một lần nào. Không chỉ vì ánh mắt e dè của bà ngoại thằng Mỏ. Mà có lẽ ông tự ái (bệnh người già mà), ông muốn mọi người được vui. Và hơn hết ông thương thằng Mỏ, như bà ngoại nói "*da cháu còn nhạy cảm, như thế là không tốt*". Tôi cũng chỉ im lặng. Vì nghĩ mọi thứ đều hợp lý. Hay tại vì cha là đàn ông (yêu thương để trong lòng), ít ra cha cũng không như bà ngoại, khi một ngày không ẵm thằng Mỏ vài lần nựng nịu là ăn cơm không nổi.

Thế là cha tôi, ngày ngày lam lũ ngoài khoảng sân nhỏ. Ông nấu nước Vằng (một loại lá cho người đề uống rất tốt), ông quét sân, thỉnh thoảng qua chỗ máy ông già cùng khu phố ngồi chơi. Rồi lại thỉnh thoảng về ngắm thằng Mỏ. Vợ tôi còn bảo "*Ờ nhà ông còn giặt cả tả, quần áo cho Mỏ*". Mặc dù có bà ngoại, hay mấy cô em vợ tôi, mà họ toàn giặt máy. Nhưng khi chưa kịp bỏ vào máy là ông lại bê đi giặt tay. Bà ngoại cũng không muốn

ông phiền lòng, nên cũng đành im lặng. Nhưng tôi biết sau đó bà ngoại lại lén bỏ vào máy giặt lại, may mà bà không để cha biết...

Thời gian cứ thế trôi đi, cuộc sống bình lặng êm đềm Nhưng tình cảm trong tôi đang dậy sóng, vì từ Cha thiêng liêng, mỗi lúc vợ hay bà ngoại bế thằng Mỏ đều chỉ vào tôi bảo “Gọi ba đi, ba ba, ba ba” Thằng bé chỉ nhìn rồi cười, đáng yêu vô vàn vô tận.

Cho đến một ngày, khi tôi đang đi công tác tỉnh, vợ gọi điện “*Chồng, về nhà đi, ông nội vào viện rồi*”. Tôi về ngay, về liền. Cha tôi đứng lên chiếc ghế đầu để phơi tả cho thằng Mỏ, bị trượt ngã. Khi tôi về đến nơi ông đã tỉnh, bác sĩ ái ngại nhìn tôi bảo cha chỉ bị chấn thương nhẹ, cần điều trị vài ngày là hết nhưng tinh thần thì đáng lo, cần để tâm tới ông nhiều hơn. Bà ngoại và vợ nhìn tôi ái ngại. Nước mắt tôi cứ chực tuôn chảy. Cha ơi...

Tôi về nhà lấy đồ cho cha. Tôi lục túi của ông. Một ít quần áo, một tút thuốc què đã hút phần nửa. Và...một cuốn sổ, nhỏ bằng lòng bàn tay, màu nâu cũ kỹ, một chiếc bút được kẹp ở giữa. Tôi tò mò, tôi mở nó ra, mở ngay trang đang kẹp bút. Tôi đọc:

“Vậy là cháu nội tôi đã chào đời được một tuần. Nhìn con trai vui, mới biết mình đã già, đã sống hết phần đời mình mất rồi. Buồn vui lẫn lộn. Khi về bên kia gặp vợ, có thể an lòng. Nhưng mà sao già này buồn quá. Muốn được ôm thằng Mỏ vào lòng quá. Mà.... Già này nhớ những tháng ngày xưa, khi vợ bỏ lại hai cha con ra đi, một mình nuôi con trai. Một mình bế nó trên tay, một mình cho nó uống sữa, một mình ru nó ngủ, trong đêm thâu. Ôi mới như hôm qua đây thôi, mà sờ lên mái tóc đã bạc trắng mất rồi. Con trai à, cháu Mỏ à, già này yêu hai cu lắm.... Bàn tay chết tiệt này, sao mà lại giờ chúng đứng lúc thế....”

Tôi lật tiếp những trang viết đầu, những ngày tháng đầu:

“Vợ, anh nhớ em, nhớ nhiều...anh không có gì để ví được”.... Em yên lòng, anh sẽ nuôi con, anh sẽ sống cho cả hai cuộc đời, anh sẽ làm được... “Vợ, anh không chịu được nỗi đau này.....” “Vợ ơi...”

Dài lắm, tôi đọc mãi, đọc mãi, đến lúc những dòng chữ nghếch ngoác của cha nhòa đi bởi nước mắt tôi nhỏ xuống. Tôi mới dừng lại. Cha viết nhật ký. Ông giấu tôi kỹ quá, giấu tài quá. Đàn ông như cây Lim cây Táo, mà tâm hồn ông như Liễu như Mai, rũ xuống vì yêu thương, rũ xuống vì tình cảm, rũ xuống vì cô độc. Ôi, cha già của con!

“Anh ơi làm gì lâu thế, đi đưa đồ vào cho nội thay đi, anh còn ngủ ư”. Vợ tôi kêu vọng lên lâu.

“Ờ...anh biết rồi...”. Tôi quệt nước mắt. Gấp nhật ký của cha, bỏ lại cẩn thận. Tôi phải lén đi ra, bởi không muốn ai nhìn thấy mình đang khóc, rồi phi ngay xe tới bệnh viện. Cứ tưởng được làm cha, cảm thấu được nỗi thương xót khi cha mình đã ở tuổi xế chiều. Nhưng mà, thực sự giờ tôi mới nghiệm ra một điều, **là với cha mẹ, dù mình có đi mòn cả lối đời cũng không thể nào thấu hết những tình thương yêu mà họ dành cho con cái**. Không thể hết được đâu. Cho nên, dù ở vị trí nào, cũng chỉ biết sống cho tốt, cho thật tốt, thế mà vẫn cảm tưởng như tình cảm mình đáp lại cho mẹ cha cũng chỉ là gáo nước giữa đồng khô nắng cháy mà thôi. Những hình ảnh về cha hiện lên trong đầu, mắt tôi đỏ ngầu hoen lệ, chứa chan.

“Cha...”, tôi mở cửa phòng bệnh viện.

“Gi đầy cu con, cha đây mà, cha có trốn đi đâu chớ, cái thằng này”. Cha vẫn gọi tôi như thế. Cả phòng bệnh đông lắm. Cha tôi ngồi dựa vào tường, tay đưa gói bánh cho đứa trẻ con ai ở giường bên, cha bùm bùm vào má nhóc con đó.

Tôi chạy lại, mặc kệ ai nhìn, mặc kệ là gì đi nữa, tôi ôm lấy cha. Tôi quay mặt vào tường, cho những giọt nước mắt lăn chảy không ai thấy, tôi nói trong tiếng nấc: *“Cha, xin lỗi cha, con đã quên...”*

Bệnh viện âm thanh ồn ả vốn dĩ, mà sao tôi nghe yêu thương đập đầy nơi tim...